

نفس ناطقه‌ی ما به طور بدیهی و به جهت تجردی که دارد، به واقعیات خارج عالم می‌شود

شماره پرسش: ۱۱۳۸۲

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۳/۱۱/۲۸ ۲۲:۲۶:۰۳

متن پرسش

با سلام: یک فکری که چند وقتیست مرا به خود مشغول کرده و مرا آزار می‌دهد این است که: وقتی به تفاوت‌های وجود ذهنی و وجود خارج از ذهن یا خارج از من فکر می‌کنم به صورت بدیهی تفاوت‌های این دو وجود که شامل اثرات و مشخصاتیست که وجود خارجی دارد که در وجود ذهنی نیست می‌رسم، اما ناگهان فکری برای بنده پیش می‌آید که شاید این وجود خارجی با این تفاوت‌ها و مشخصات خود مرتبه‌ای دیگر از وجود ذهنی باشد، اما متأسفانه برای آن استدلالی ندارم که اینگونه نیست، جناب استاد چه استدلالی بیاورم که از این فکر خلاص شوم؟ لطفاً مرا راهنمایی کنید چون بدجور فکرم را مشغول کرده.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همچنان که در چند جوابی که در مورد موضوع شک عرض کردم ما به طور بدیهی به موجودات خارجی علم پیدا می‌کنیم و صورت آن‌ها را در ذهن خود داریم و نفس ناطقه‌ی ما به طور بدیهی و به جهت تجردی که دارد، به واقعیات خارج عالم می‌شود و دلیلی ندارد که به ادراکات بدیهی خود شک کنیم. هنر ما آن است که به این نوع شک‌ها که بدیهیات ما را مورد تردید قرار می‌دهد توجه نکنیم. موفق باشید